

LEGE SCHOENEN - HOUT

Nicki Deridder

MAMA & SARAH

Bedankt om de eerste linie van verbetering te vormen.
Dankzij jullie ben ik gespaard gebleven van 'loempe fouten'.

JEF CALLENS, BRANDED

Man, jouw handigheid en creativiteit met het coverdesign
blijft me verbazen.

Bedankt om nogmaals beroep te mogen doen op jouw
geweldige werk!

CREATEMYBOOKS, JA-COP PRINTING ON DEMAND & BRAVE NEW BOOKS

Duidelijk, eerlijk, boordevol tips en professionele expertise.
Oh, en super lief!
Bedankt!

RADOSLAV ARAPTCHEV

De koene krijger die me met twee voeten op de grond zet
en tegelijkertijd de vleugels van een Walkure geeft.

De onverschrokken Viking die met z'n
onvergeeflijke verbeterbijl door mijn zinnen raast.

Het waakzame oog over elk foutief gespeld woord
en wankelende grammatica.

De vader van mijn dochter
en de liefde van mijn leven.

Mijn Walhalla.

Bedankt.

<3

Voor **NOVA**, die tijdens het hele schrijfproces in mijn buik zat.

Mijn dochter, de toekomstige **AVONTURIER!**

Onze helderste ster.

<3

HOOFDSTUK 1

SPOKEN

Een massa mensen. Sommigen met blije blikken, enkelen met tranen in hun ogen bij het gelukkig weerzien. Zoveel gezichten. Toch was er geen enkele bekende te bespeuren.

“De Cru is ons vergeten,” zuchtte Joris.

Stijn, Fien en Joris stonden aan de uitgang van de aankomsthal in Zaventem. Bij gebrek aan ideeën, lazen ze zorgvuldig alle bordjes die de taxichauffeurs verveeld boven hun hoofd hielden. Helaas, ook daar geen redding. De Cru was er niet en had ook niet voor vervoer gezorgd. Niemand kwam hen ophalen.

“Ik mis mama en papa.”

Fien kon net het nat in haar ogen bedwingen, vooraleer de dikke druppels langs haar wang zouden lopen.

“Die haalden ons altijd op!”

Stijn zette het pakje, dat hij van De Brucker in New York had gekregen, tussen zijn voeten.

“Ik zou veel geven voor dat warme welkom van ma en

pa.”

Hij zette zijn rugzak op de doos. Het verlichtte zijn rug, die door de lange vliegrepen gekweld was.

“Zelfs voor een knuffel.”

De kinderen herinnerden zich de zachte lippen van moeder op hun voorhoofd en pa's spannende verhalen met duizend en één verschillende stemmetjes voor het slapen gaan. Ze misten de kleine dingen. Dingen waarvan ze nooit gedacht hadden te missen. De geur van moeders parfum, nee, de geur van pannenkoeken in de ochtend, nog voor je volledig wakker was en besepte wat een bofkont je eigenlijk was. Joris, Stijn en Fien zaten al maanden zonder ouders. Ze hadden veel aan elkaar, maar voelden een grote leegte in hun hart. Elke dag werd die groter. Als een kaasbol waar een hongerig muisje aan knaagde. Zo was het vast voor alle weeskinderen. Zelfs voor Anja. Haar ouders waren misschien erg dichtbij, maar ze waren zo koud als steen. Fien zuchtte.

“Wij hebben toch geweldige ouders, hé?”

“Hadden,” verbeterde Stijn met een verbitterde toon.

“Wij *hadden* geweldige ouders.”

“Hebben we nog steeds! Zal je wel zien!”

Fien keek haar broer aan alsof hij net op haar pop was gaan staan. Joris glimlachte. Hij hoopte dat Fien gelijk had. De drie kinderen pierden een laatste maal alle gezichten af. Ze gaven het op.

“Het openbaar vervoer dan maar,” besloot Joris.

Fien nam het pakje van De Brucker van tussen Stijns voeten, terwijl hij de sleutel van metaal controleerde in het zakje van zijn polsband. Joris wierp een blik op de GSM. Het scherm verklapte dat de batterij nog voor 46% opgeladen was. Als hij het nummer van het weeshuis had, kon hij hen bellen. Alhoewel hij ervan overtuigd was dat ze hen dan nog steeds niet zouden ophalen. Zo jaloers waren ze op hun citytrip. Stikjaloers.

De grote, ijzeren poort van het weeshuis draaide krijsend open. Meneer De Cru hield de kinderen nauwlettend in het oog, vanachter het raam van zijn bureau. Elke stap die Joris, Stijn en Fien dichter bij *zijn* weeshuis bracht, bracht een pijnlijke steek in zijn maag. Hij weigerde zijn bureau uit te komen om de kinderen te verwelkomen. Ook mevrouw De Cru, die hen op de trap passeerde, zei geen woord en negeerde hen volkomen. Het was net

alsof Joris, Stijn en Fien drie spoken waren. Onzichtbaar. Bijna dachten de kinderen dat het echt zo was, tot een harige, zwarte bol met poten recht op hen kwam afgestormd. Kat sprong meteen in Fiens armen. Ze kon hem maar net op tijd vast grabbelen.

“Hoi, Kat,” klonk Fien blij met de lieve verwelcoming. Daar hing hij dan. Met zijn poten over Fiens schouder en zijn snorharen prikkelend in haar gezicht. De kater spinde van geluk.

“Die heeft jou gemist,” glimlachte Joris.

“Alsof we een hele maand zijn weggeweest,” zei Stijn. Hij wenste stiekem dat ze nog een maand langer New York hadden kunnen ontdekken.

“Kat?” klonk een bekende stem vanuit de kamer.

Anja stapte de gang in.

“Ha, jullie zijn terug!” schrok ze bij het zien van de drie kinderen.

Plots snapte ze waarom de zwarte kater zo onrustig was en de kamer zomaar uitschoot. Hij had Joris, Stijn en Fien vast al op de trap naar boven horen komen.

“Anja!” vloog Joris haar om de nek.

“Ik heb je zo gemist,” spraken Fien en Joris in koor.

Joris tegen Anja, Fien tegen Kat, terwijl Stijn er een beetje onwennig bij stond als het vijfde wiel aan de wagen.

“Dus...,” probeerde hij de aandacht weer naar zich toe te krijgen. “Wat is er mis met jouw ouders? Ze doen zo raar?”

Anja liet Joris los.

“Tja, stikjaloers hé,” grijnsde ze. “Dat plezierreisje van jullie is hen zeker in het verkeerde keelgat geschoten!”

“Oei, dan zullen we daar nog voor moeten boeten,” vreesde Stijn.

“Ik denk dat we ons daar al op mogen voorbereiden,” knikte Fien instemmend.

“Goed, dan laat ik jullie rustig uitpakken,” besloot Anja. Ze gleed terug haar kamer in.

“Ik zie jullie later bij het avondeten,” hoorden de kinderen haar nog zeggen langs de andere kant van de muur.

De drie kinderen zaten samen op Joris' bed. De rugzakken waren ondertussen uitgeladen en alles lag terug op de voorbestemde plek. Hoewel het mysterieuze

pakje van meneer De Brucker de verbeelding op hol deed slaan, waren Joris, Stijn en Fien meer geïnteresseerd in de nieuwe sleutel. De sleutel van metaal lag tussen hen in op het dekbed.

“Wat als het gewoon opengaat zoals de vorige?” graaide Stijn de sleutel naar zich toe.

Hij trok en draaide met al zijn macht, maar de sleutel week geen millimeter.

“Het is echt een compleet ander ding,” schudde Joris het hoofd.

Hij nam de sleutel over en liet de koude van het metaal op de huid van zijn handpalm tintelen.

“De inkepingen zijn helemaal anders en de schaft is te smal om papier in te verstoppen.”

Het was een echte sleutel. Geen container zoals de vorige.

“Het pakje dan maar?” viste Stijn het kartonnen doosje op van de grond.

Nog voor Joris of Fien iets konden zeggen, had hun broer het pakje in een vlotte beweging opengescheurd.

“WOOOOW!”

De glinstering in zijn ogen sprak boekdelen.

“Wat zit er in???”

Fiens nieuwsgierigheid was nog amper te bedwingen.

“Check dit!”

Stijn gooide haar een klein doosje toe van nog geen tien centimeter lang.

“Een zakmes?” klonk Fien onverschillig.

Ze bestudeerde het prentje op het karton. Er stond een rood glanzend, Zwitsers zakmes op afgebeeld. Een wit kruis sierde één van de uiteinden. Het kruis dat je ook op de Zwitserse vlag kon terugvinden.

“Yep,” glunderde Stijn. “Eén voor elk van ons.”

Hij gooide een tweede doosje naar Joris en scheurde zijn eigen exemplaar even gezwind kapot als het pak waar het inzat.

“Beste cadeau ooit!” grijnsde hij tevreden toen het grootste lemmet met gemak uit het handvat schoot. Joris bekeek het mes zorgvuldig. De inkepingen en uittrekbare zijkanten toverden een hoop opties tevoorschijn. Zo vond hij twee messen (het ene wat groter dan het andere), een blikopener, een zaagje (scherp genoeg om takken door te zagen), een kurkentrekker, een priem (om gaatjes te prikken), twee

platte schroevendraaiers van verschillende formaten en in het handvat zelf nog een plastic tandenstoker en een metalen pincet.

“Het zal zeker nog van pas komen,” knikte Joris ook tevreden. “Wie weet welke avonturen ons nog te wachten staan!”

De zakmessen werden netjes weggeborgen. Joris stak het veilig in zijn rugzak, Fien stopte het in de holte van haar onthoofde pop en Stijn koos ervoor om het zo dicht mogelijk bij zich te houden: overdag in zijn broekzak en onder zijn kopkussen tijdens de nacht. Al kon hij op het moment het ding nog niet wegleggen en bleef hij ermee prutsen. Kat kreeg de aandacht die ze verdiende met knuffels en aaibeurten. Ook werd de nieuwe sleutel van metaal zorgvuldig verstoppt in de enveloppe onder de vuilbak, naast de wc borstel in de meisjestoiletten. Ondertussen besloot Stijn de GSM volledig uit te pluizen. Op de SMS na, was het geheugen van de telefoon volledig leeg. Geen andere berichten, geen nummers, zelfs geen spelletjes of apps.

“Ik vrees dat er niets anders op zit dan te wachten,”

zuchtte hij.

Hoewel ze al twee sleutels in handen hadden, voelden ze zich nog steeds machteloos. Ze konden niet zelf beslissen wanneer nieuwe instructies of tips zich zouden aanbieden. De kidnappers hadden het volledig voor het zeggen.

“Wat als de batterij uitvalt?” maakte Fien een terechte opmerking.

“God, daar zeg je zoiets!”

Joris staaarde naar de muur, hopeno dat een magische batterijlader uit de witte verf zou springen. Stijn grijnsde.

“Daar vind ik wel iets op,” sprak hij zelfzeker terwijl hij zijn splinternieuwe zakmes toe klapte.

Hij was ervan overtuigd dat meneer De Cru er wel ergens eentje had rondslingeren op zijn bureau.

“Goed,” knikte Joris. “Dan hebben we geen andere keuze om de grillen van de De Cru’s te ondergaan, zo lang het duurt.”

“En vol te houden.”

“Voor mama en papa!”

HOOFDSTUK 2

LADER

Anja had het al voorspeld. De De Cru's zouden het leven in het weeshuis er niet beter op maken. Integendeel. Tijdens het avondeten was het al merkbaar. Joris, Stijn en Fien kregen de brokkelige, aangebrande resten van onderaan in de pot. Het zag er allesbehalve smakelijk uit, toch werd elke brok naar binnen gewerkt. Geen van hen wilden het de De Cru's gunnen om te kunnen genieten van afkeurende blikken en kokhalzende bewegingen. Bovendien hadden ze een reuzenhonger na die lange reis. "Wat mis ik New York," fluisterde Stijn. "En Pedro's Tomabei," dacht Fien terug aan die zoete aardbei-tomaat salade uit het tropische regenwoud. Ook op zaterdag werden de kinderen met extra veel klussen opgezadeld. De dode vogel uit de dakgoot vissen was wat vies en luguber, maar ook een perfect excuus voor Stijn om het weeshuis met een ladder te beklimmen en op het dak te kunnen staan. Lang kon hij helaas niet genieten van het uitzicht en het vogelvrije gevoel. Eens

de kraai in een zak naar beneden werd gegooid, deed mevrouw De Cru's schelle stem hem meteen op de dakpannen daveren met de woorden 'MAAK NU DAT JE TERUG BENEDEN BENT!' Joris en Fien schrokken zo hard dat ze de ladder haast uit hun grip lieten glijden. "Trouwens," volgde De Cru streng op, zodra Stijn weer met beide voeten op de grond stond. "Die zwarte vlooiënbak heeft in mijn waskot gezeten!"

Haar priemende ogen schoten haast vuur. Haar linkervuist trilde gebald naast haar bovenbeen terwijl haar rechter wijsvinger dreigend naar de kinderen wees. "Het kan me geen moer schelen hoe je het klaar krijgt," siste ze tussen haar tanden door. "Maar ik wil geen enkel, zelfs geen minuscuul, zwart mormelhaar tussen mijn vente-exclusive!"

Er zat niets anders op dan de pincetjes van hun nieuwe zakmessen al meteen in te werken en de haartjes één voor één uit de vezels van mevrouw De Cru's dure merkkledij te plukken. Ook zondag werd nog een volledige plukdag. Tegen het einde van dag twee, liet hun gsm met een doordringend signaal weten dat de batterij bijna plat was. Dit herhaalde zich elk half uur.

Na een hele hoop vervelende polyfonische tonen en rugpijn van het buigen over de behaarde stof, kreeg Stijn er plots genoeg van.

“Ik ga een lader fixen,” gooide hij met een diepe zucht het pincet op zijn hoofdkussen.

Joris en Fien keken broer na hoe hij de kamer met grote, vastberaden passen verliet.

Het was van groot belang om de mobiele telefoon opgeladen te houden in geval dat er volgende instructies zouden komen. Stijn besloot de slaapkamer van de De Cru's te onderzoeken. Daar zullen ze er vast wel ergens één hebben rondslingeren. En zolang ze de lader terug op dezelfde plek konden leggen, voor iemand zijn afwezigheid zou opmerken, konden ze dit eindeloos herhalen. Hoe lang het ook nodig zou zijn. De persoonlijke vertrekken van de eigenaars van het weeshuis bevonden zich op het gelijkvloers. Stijn sloop de trap af en spitste zijn oren. Hij hoorde de De Cru's discussiëren op het bureau. De woorden waren onduidelijk, maar de stemmen waren wel degelijk van hen.

“Geweldig,” fluisterde Stijn zichzelf moed in. “Zo lang ze blijven ruziemaken, heb ik vrij spel in een onbewaakte kamer.”

Op kousenvoeten sloop hij langs het bureau en glipte het slaapvertrek binnen. Stijn had zich verwacht aan een oubollige ruimte gevuld met afgeschreven meubelen, kitscherig tapijt, een druk behangpapier en ontelbare beeldjes en hebbedingetjes om elk schap te vullen. De kamer leek niets op wat hij in zijn gedachten had. De muren waren kaal en zakelijk wit. Een grote, zwarte kleerkast, een bijpassende TV-kast met een moderne tv, een strak, zwart bed met purperen lakens met aan elke kant een even afgelijnd, maar bescheiden nachtkastje. Nergens een pluisje te bespeuren, alsof stof hier niet eens een kans kreeg. Zelfs geen vuile onderbroek in de hoek. Het leek bijna alsof hier helemaal niemand sliep. Of waren de De Cru's echt zo proper?

“Ah!” vond Stijn wat hij zocht.

Een witte kabel met een bijhorende, witte stekkerblok lag mooi opgerold op het linker nachtkastje. Na zorgvuldige inspectie bleek de lader te passen voor de GSM. De ingang had precies de correcte grootte. Dit

moest zeker passen. Gehaast stak Stijn de kabel en het blokje in zijn broekzak, terwijl hij het opschrijfboek, dat er vlak naast lag, opmerkte. De curiositeit was sterker dan het verlangen om de kamer uit te sprinten en veilig terug bij broer en zus te zijn. Voorzichtig bladerde hij door de pagina's. Elke bladzijde stond gevuld met lijstjes, elk met een hoop klussen voor de aankomende weken, een schatting van de kosten voor de weeshuismaaltijden en een beknopte dagindeling voor de volgende vakanties. Op het einde van elke maand, zat een enveloppe met een som geld, waarschijnlijk de verdiensten van die periode. Je kon van de De Cru's zeggen wat je wil, maar ze waren alleszins erg georganiseerd.

Wanneer Stijn het bureau passeerde, hoorde hij net hun namen vallen. Die curiositeit weeral. Als een volleerde luistervink stond hij meteen met zijn oor tegen de massief eiken deur geplakt. Het was de stem van mevrouw De Cru.

“Die verdomde, verwende nesten! Een prachtige city trip. Ik HAAT hen, ik wil ze geen seconde langer onder

mijn dak dan nodig!”

“Nog even volhouden, schat. Tot de zomervakantie.”

De zomervakantie?

“Dat zal hen leren op plezierreis te gaan,” gniffelde mevrouw De Cru met het idee.

Stijn was erg benieuwd wat de eigenaars aan het bekokstoven waren.

“Twee lange, zware weken op werkkamp in Polen zal hen deugd doen,” zag meneer De Cru het plan ook wel zitten.

“Twee weken? Pak maar het dubbele!”

“Vier weken dan? Een hele maand van die rotte scharminkels verlost.”

“Dan kunnen we erna ons weeshuis een gratis opwaardering schenken op krachten van die drie, kleine etters,” keek mevrouw De Cru er al helemaal naar uit.

“Bij het kraaien van de haan tot middernacht niets anders dan werken in het stof tot hun kleine, zwakke lichamen het begeven,” bulderde meneer De Cru het uit.

“Wat een perfect idee,” lachten ze in harmonie.

Stijn holde naar Joris en Fien om verslag uit te brengen. Hij smeedde de lader op bed en vertelde meteen wat hij

gehoord had.

“Vier weken op werkvakantie in Polen?” herhaalde Joris.

“Yep.”

“En dat tijdens de zomervakantie?” kon Fien het haast niet geloven.

“Werken, leren timmeren en schilderen, bouwen en schoonmaken,” knikte Stijn met een diepe zucht.

Joris zag het al voor zich. De benen onder je lijf lopen, nog voor de zon je kon begroeten, en een hele dag uitgeput smeken om een bed dat uitsluitend bestond uit een stapeltje hooi. Alleen maar droog brood en lauw water om op krachten te komen en de dag te doorstaan.

“Kan het echt erger zijn dan hier?” probeerde Fien.

“Oh, ik denk het wel,” antwoordde Stijn verslagen.

De kinderen zuchtten. Wat een zwartgallig vooruitzicht.

Het idee verziekte elke vrolijke gedachte. Alsof de positiviteit uit de kamer werd gezogen door een gigantische geluksstofzuiger. Zelfs Kats staart krulde beteuterd tussen zijn achterpoten. Tot de deur plots gezwind open zwierde.

“Nieuwkomers!” kwam Anja de kamer vrolijk binnengestormd.

De bittere nasmaak van de vooruitzichten naar het werkkamp werden overspoeld met nieuwe emoties.

“Nieuwe speelkameraden?” glunderde Fien.

“Hoe meer zielen, hoe meer vreugde,” kon Joris niet wachten ze te ontmoeten.

“En hoe minder taken en klussen voor ons!”

Stijn sprintte als eerste de gang in. Dit was vast de meest opwindende zondag in dit weeshuis ooit! Alle kinderen stonden op de trap de nieuwkomers, door de spijlen heen, van kop tot teen op te meten. Op de begane grond, in het midden van de kale gang, stonden twee kinderen tegenover meneer en mevrouw De Cru. Ze waren beiden pakweg acht jaar oud en hadden elk een gerafelde, grijze koffer naast hen neergezet. Beiden droegen een rood petje, met de klep naar achteren gedraaid. Hun azuurblauwe ogen, zo kil als winters ijs, namen de nieuwe omgeving scherp op. De rechtse had een kleine wipneus, licht gekleurde wenkbrauwen en lippen waarmee je zowel de wedstrijd pruilen op je sokken zou winnen, als de guitigste, meest gedurfde grijns kon vormen. De linkse...exact hetzelfde!